

Angelček

Otrokom prijatelj,
učitelj in voditelj

Uredil
Anton Kržič

Štirindvajseti tečaj

V Ljubljani 1916
Izdalo društvo „Pripravniki dom“
Natisnila Katoliška tiskarna.

IC 33.382 e

Prejeto od urada
za upravljanje imovine
upornikov

Kazalo

k XXIV. tečaju »Angelčka«.

Pesmi.	Stran	Stran	
K novemu letu	1	3. Trtnikov Tonček	34
Pri kapelici	10	4. Nova obleka	50
Zvezdica sv. treh Kraljev	10	5. Pavelca	66
Žalostnemu srcu	15	6. »Cvetice ve, ki noč in dan cvetete«	82
Oj, kam si šla	17	7. Kozarec vode	98
Zdrava, Matil	28	8. Joško in njegovo jag-nje	113
Domovina	33	9. Besede in dejanja	130
Dete sanja	41	10. »Me je tako sram«	146
Ljubim te, Marija	42	11. Mati so se poslavljali	162
Piruh	49	12. Bratranca	178
Pomladanja	57	Medeni lonec	6
Biseri	58	Dobro zdravilo	8
Veliki četrtek	61	Na ulici	8
Pomlad	65	Rešitev po Marijini sveti-njci	14
Kukavica	72	Ne sodi ljudi po oblekil	15
Maj	80	»Nikdar več!«	21
Moja pesem	81	Osramočena kaplja	23
Jutranja	88	Pes — učitelj dostojnosti	24
Zjutraj	97	Janezek prvič v mestu	26
Hvaležni kmetič	101	Ob domačem koritu	38
Zvečer	105	Naša Minka:	
Božji varih	129	1. Bolna sestra	46
Pesemca o Janezku	136	2. Pri fotografu	62
Mavrica	137	3. Prvo sv. obhajilo	75
Počasil	144	4. Gospodov god	92
Večerna molitev	145	5. Kaznovana	108
Cvetja ni in ptičič ni!	161	6. Pevka	140
Starčkova jesenska slutnja	168	7. Na božjo pot	156
V mrzli jeseni	168	8. V Marijin vrtec	173
Moje želje	169	9. V Marijinem vrtcu	190
Božič: Domu	177	Ko so odhajali očetje	54
Božji plava blagoslov	177	Naši vojaki	55
Vojaska	183	Rezika in Rozika	71
Ob cesarjevi smrti	185	Prvi majnik	77
Slava Bogu na višavi	186	Rezikina sladkosnednost	86
		Tri lilije	102
		Pri lurški kapelici	110
		»Moje orožje«	112

Povesti, popisi, legende, pripovedke, basni itd.

Posavske povesti:	
1. Trzinov Janez	2
2. Kamen na cesti	18

	Stran
Radovednost	117
Prva cvetka iz mladega Marijinega vrta	122
Naše igre:	
8. Pekarija	133
9. Zidarji	149
10. Umetniki	165
11. Vojaki	181
Mačka na prodaj	134
V prosti naravi	150
Prava ljubezen vse premore	174

Lepi nauki in opomini.

Čujte glas Marijinega zvonč- čka:	
1. Pobožnost	11
2. Brezmadežno življe- nje	28
3. Bodí vljuden	42
4. Pridnost	58
5. Pokorščina	73
6. Odkritosrčnost	89
7. Hvaležnost	105
8. Bodí krotak	120
9. Bodí skromen	138
10. Vztrajnost	154
11. Pripomočki k vztraj- nosti	169
12. Sreča Marijinih otrok	186
Le nobenega greha ne!	31
Mati božja varuje smrt- nega greha	94

Dopisi.

Središče. (V spomin pridni † Miciki Lukačič)	94
Trnovo. (Kdo gre z nami?)	126

Stran

Št. Vid nad Ljublja- no. (Slovesen vzprejem 175 deklic in 75 dečkov v Marijin vrtcu)	127
Škofja Loka. (Otroška mirovna nedelja)	142
Bloke. (V Marijinem vrtcu 297 pridnih otrok z dvojn- nim odsekom: treznost- nim in »križarsko voj- sko«. Največ naročnikov na »Angelčka«)	159

V zabavo in kratek čas.

Zastavice	16, 112
Šaljiva vprašanja	16, 48, 80, 112, 144, 176
Naloge	48, 144
Rebusi	80, 176

Slike.

Pozimi	5
Sv. trije Kralji	12
Pes na stolu. (Kaj bi rad?)	25
Ob domačem koritu	40
† Profesor Izidor Modic	47
Veliki četrtek	61
Kukavica, znanilka pomladi	70
Gospod, varuj lilijo!	85
Petje v Marijinem vrtcu	90
Hvaležen kmetič. (Voz s senom)	101
Pri lurški kapelici	110
Radovednost	117
† Emica Slatner	123
Mavrica	137
Mokarjev Filip rake lovi	152
Jabolka obirajo	157
V dobri oskrbi. (Kanaček)	167
Na pokopališču	170
Cesar Franc Jožef I.	184

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

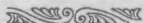
Štev. 1. V Ljubljani, dne 1. januarja 1916. XXIV. teč.

K novemu letu.

Novo leto zopet z upi
napolnjuje nam srce;
in kot nikdar prej vsa srca
iste imajo želje:
Da zavladata ljubezen
bi na zemlji vsepovsod
kot oznanjal jo je ljudstvom
zemlje in neba Gospod. —

A ker v srcih nam ugasnil
čiste je ljubezni žar —
smo kot ladjica na morju,
ki krmari ji vihar.

Stepin.

Posavske povesti.

I. Terzinov Janez.

Takrat še ni bilo svetovne vojne, še davno ne. Terzinov Janez je čez teden kopal in sipal gramoz v predmestni jami, čez nedeljo je pa počival. Počival? No, da, od hlapčevskih del, sicer pa tudi v nedeljo in praznik ni bil nikoli brez opravka. Niso mu tega dopustili — otroci, mislite? — o ne! — ptiči.

Terzinov Janez je bil spreten ptičar. Uboge ptičice! gotovo jih je lovil in mučil. Po sebi sodite? Terzinov Janez ni bil tak. Poznal je ptice in ptice so poznale njega, pa ne od slabe, marveč od dobre strani. Na Terzinovem vrtu so se ptice zbirale vsak dan; v nedeljah pa, ko je bil Janez doma, so imele celo gostijo. Ob hišnem zidu proti vrtu je Janez navadno cbesil dve kletki z dvema vâbnikoma. Vâbnik, vâbnik, pomišljate, kaj pa je to? Ptič pevec, ki s petjem vabi in privabi še druge ptiče. Janezova vâbnika — čížek in zelenček — sta jih privabila veliko.

Ob takih prilikah so se na vrtu pri Terzinovem Janezu shajali tudi otroci.

Ptice se živahnih otrok niso bale, saj je bil med njimi Janez, ki je čuval, da se nobeni ptiči ni smelo zgoditi kaj žalega.

»Janez, kako se pa temu pravi?« so izpraševali otroci o novem ptiču, ki je priletel na vrt.

»Ta je pa redka prikazen na vaškem vrtu.«

»Menda ga res še nismo videli.«

»Črno kapico nosi.«

»Pa res! Kdo je?«

»Črnoglavka.«

»Je pevka?«

»Je, je. Pa še kakšna!«

»Kako poje?«

»Kakor kos in še lepše.«

Črnoglavka na veji pa se ni brigala za te pogovore. Zletela je v odprto ptičjo utico, pogledat, če bi se dobilo kaj primernega tudi za njen želodček.

Ptice so bile Janezu hvaležne za njegove do-
brcte. Vso pomlad in vse poletje so mu hodile obírat
mrčes s sadnih dreves, tako da je bil v delavnikih,
ko ni bilo Janeza doma, tudi za ptice pravi delavnik
na vrtu. Jeseni pa so bile jablane in slive tako lepo
obložene s sadovi, da so se še ptice težko poslavljal
s Terzinovega vrta. No, in vse se tudi niso poslovile.
Rumenokljuni kos se je trikrat premislil in ostal je
v bližini Terzinovega vrta tudi čez zimo. Ni mu bilo
delgčas. Terzinov Janez je imel v zimskih dneh
ravnotako goste na svojem vrtu kakor spomladi; le
s to izjemo, da so mu pozimi malodane pri oknu udrli
v sobo. Če je bilo malo okence le nekoliko odprto,
že se je sukala med oknom sinica.

»Cicifuj! Cicifuj!«

»Seveda!« jo je ustavljal Janez, »ti moraš imeti
vedno kaj posebnega.« Nataknil je na leseno žbico
nekoliko slanine in jo zasadil v špranjo med okno.

Sinica je pikala in se Janezu vdano priklanjala.

Drugič je bilo pa okno zaprto. Bilo je o božiču.

Janez je sedel ob oknu za mizo in rezal pastirce
in ovčice za jaslice. Pomagali so mu tudi otroci iz
bližnjih hiš. Sinici se je pri zaprtem oknu menda za-
zdelo, da so izrezljani papirnati izrezki same bučne
peške.

Trkala in trkala je na okno vedno močneje in
vedno nevoljneje, češ, to pa ne bo v redu, po tleh se
usipljejo peške, pa nikočar ni, da bi jih pobiral.

»Janez, odpri!« To je pomenilo siničino trkanje.

»Janez, ali odpremo?« so prašali otroci.

»Če se boste po sinici ozirali, kdaj bodo jaslice
gotove? Nocoj pride sveti večer.« Janez je bil resen
in je delal dalje.

»Saj je že skoro vse izrezljano.«

»Drevesca tudi?«

»So že.«

»Betlehem?«

»Že!«

»Pokažite!« Brž so mu pokazali skupino hiš, ki
so predstavljale Davidovo mesto. En pogled in Jane-
zova sodba je bila izrečena: »Kaj pa okna? Še niso

izrezana. So še zaprta. Torej tudi sinici okna ne boste odpirali.«

Deca je pričela rezati in odpirati okna v Betlehemu. Ali preden so bila ta okna otvorjena, jim je sinica zbežala izpred oči, naveličala se je trkati.

»Janez, sedaj je ne bo več.«

»Prav, da je ne bo več. Učite se od sinice: pustiti ljudi v miru, kadar so pri delu. Ptičica je videla, da delate, pa vas ni marala več nadlegovati.«

Terzinov Janez je bil vesel, da so ga otroci tako radi poslušali pa tudi ubogali.

»Ti, Miznikov Nejko!« je zapovedal sosedovemu sinku, »ti moraš takoj domov. Nočem, da bi morali spet mati hoditi pote. Mah za vaše jaslice imaš še vedno pri nas. Alo — pojdi!«

Nejko je šel. Pa kako težko. Med vrati se je ozrl po tovariših, ki so še smeli ostati pri Janezu.

»Ne obotavljaj se!« mu je zaklical Janez. »Tudi ti-le pojdejo kmalu za teboj.«

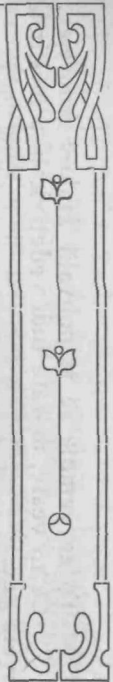
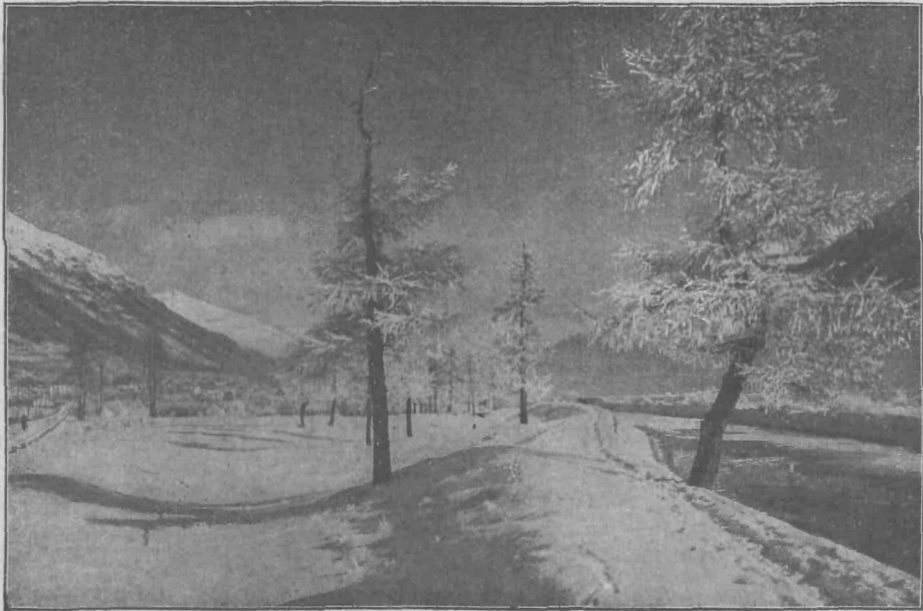
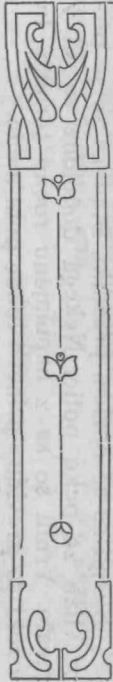
Otroci so se ustrašili te besede. Pri Terzinovem Janezu je tako prijetno. Vedno kaj novega vidijo, vedno kaj novega slišijo in — Janez ima tudi orehe, rožiče in včasih celo piškote. Pa kdo, povejte, je hodil k Janezu samo zavoljo sladkega grizljaja? Samo ptice, da, samo ptice, otroci pa nikoli niso k njemu prišli samo zavoljo tega.

Terzinov Janez je znal tako ljubo pogledati, da so otroci takoj vedeli: Ta nas ima rad. Nasmeljal se jim je tako prijazno, da nihče ni mogel dvomiti o njegovi ljudomilosti. In kadar jim je govoril: O! to je bilo zanje. Pogovarjal se je z njimi kakor enak z enakimi, čeprav je bil Janez velik in moder, njegovi obiskovalci pa majhni in nevedni.

»Otroci, koliko luči ima sveta noč!« jih je prašal Terzinov Janez tistikrat, ko so mu pomagali graditi božične jaslice.

»Koliko luči?« se je zamislil Praznikov Stanko, »koliko luči? Tega ni mogoče vedeti.«

»A da ne?« se jim je nasmeljal Janez. »To mora nocoj vsakdo vedeti, vsakdo, pravim, samo da ve, zakaj se nocojšnja noč imenuje sveta noč.«

Pozimi.

»To že vemo!« se je pohvalil Tinkov Andrejec.
 »Če to veste, morate tudi vedeti, koliko luči ima sveta noč.«

Terzinov Janez je pač vedel, da otroci tega sami od sebe ne bodo uganili, le to je hotel reči: če vam povem, boste takoj vedeli, zakaj mora biti tako, kakor vam povem.

»Torej koliko luči?« so radovedni otroci čakali na odgovor.

»Sveta noč ima samo eno luč — samo eno zvezdo,« je odgovoril Janez.

»Samo eno? Katero?« so se čudili malčki.

»Ali nismo včeraj peli o tej zvezdi:

Marija je rodila Jezusa,
 presvetlo luč vsega sveta,
 ta luč nam sveti prelepo
 po celem svetu.«

Deci so se zaiskrile vesele oči. Razumeli so Janezovo besedo in pesem: Sveta noč ima samo eno luč.

Šli so domov. Pa tudi doma, pri božičnih jasliah, so še vedno mislili na to, kar so videli in slišali pri Terzinovem Janezu.

Kancijan.

Medeni lonec.

Ko smo bili doma še majčkeni pri dobri mamici — spominjam se prav posebno nekega Božiča. Mamica so imeli dva nagajivčka; petletnega Jožka, korenjaka za njegova leta, in mene, sedemletno, šibko Francko. Mamica so oba enako ljubili. Ni čuda, saj sva bila uboga malčka prerano izgubila očeta. Zato so nama mamica posvečali podvojeno ljubezen in podvojeno skrb. Tudi karali so naju malokdaj mamica.

Bližali so se božični prazniki. Mamica so se pripravljali za peko potic. Nekega dopoldne so šli v mesto. Vrnili so se z napolnjeno ročno torbico. In v roki so previdno prinesli lonec poln medu.

»Kdor bo priden,« so rekli mamica, »bo postrgal jutri lonec.« — Dobro sva si zapomnila oba mamine besede; mnogo bolje kot marsikatere druge besede.

In naslednje jutro navsezgodaj, ko sva midva z bratcem še sanjala v toplih posteljicah, so že mamica nemoteno delali v kuhinji potice.

Ne vem, ali mi je udaril v nosek prijetni duh, ki se je širil iz kuhinje, ali se mi je morda sanjalo ravno o poticah in o loncu z medom; zbudila sem se zgodaj. Iz kuhinje se je malo svetilo. Takoj sem se spomnila lonca. Izkobacala sem se iz posteljice. Prav oprezno in tiho seveda, da ne bi slišal Jožko. — Po prstih mimo njegove posteljice in v kuhinjo. »Mamica, lonec meni, prosim!« In dobila sem ga; trdno sem ga prijela. Toda še preden sem se ogledala po žlici, je že stal Jožko pri meni. »Vsak malo,« so rekli mamica. A kdo bo delil — v loncu je bilo itak malo. Jaz bi bila naposled vendarle delila, a Jožko je bil neizproslen. »Lonec meni!« je rekel zapovedujoče. Vedela sem, da če zlepa ne dam in ga ne slušam, pade pest. Jožko se je namreč prav rad poslužil pesti. A topot vendarle nisem in nisem mogla njemu pustiti lonca medenega, ki se dobi le enkrat v letu, da se polžiže! Medeni lonec — in Jožku ga odstopiti! Še trdneje sem ga prijela.

Mamica so ravno popravljali ogenj v krušni peči in niso utegnili posredovati med nama. Jožko nameri desnico in zažuga. Jaz, trma, še ne izpustim lonca. Oh, medeni lonec, to ni kaj vsakdanjega! Jožko udari. Po licu je padlo; ne trdo, a vendar zadosti. Tako, da mi je pri tem zdrknil lonec iz roke na tla. In na tleh so bile same črepinje ubitega medenega lonca.

Mamica, predobra mamica, so samo zmajali z glavo kot vedno, kadar sva se z Jožkom kaj sprla. Lonec ni bil sedaj ne moj, ne Jožkov, ampak mucin. Ravno tedaj se je priplazila iz zapečka. Nič se ji ni bilo mudilo vstati, in vendar je le ona polizala sladki med po črepinjah na tleh. Midva z Jožkom sva pa milo gledala in zavidala muco. Kjer se prepirata dva — tretji dobiček ima.

Fr. Zupančič.

Dobro zdravilo.

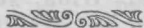
M neki vasi je bila uboga mati, ki je imela dva sina. Oba sta bila lažniva. Večkrat sta se zlagala, in s tem zelo žalila svoje starše.

Starši so ju večkrat svarili in tudi kaznovali. Ker pa ni nič pomagalo, sta morala klečati, kadar sta se zlagala.

Nekega dne sta bila v šoli zaprta, in sta rekla, da sta morala pisati nalogo. Ker jima pa mati ni verjela, je šla k učitelju in ga vprašala: »Sta li res morala dečka pisati nalogo?« Učitelj se začudi in reče: »To ni res, marveč bila sta zaprta.«

Mati vpraša: »Kako naj bi pa dečka odvadila grde laži?« Učitelj malo pomisli in reče: »Kadar se dečka zlažeta, naj laž zapišeta in jo zvečer bereta pred vso družino.« Ko pride mati domov, reče dečkoma: »Kje sta bila danes toliko časa?« Rečeta, da sta morala pisati nalogo. Mati ju zavrne: »Ne, lažeta! Vidva sta bila zaprta.« Prestrašita se in prosita mater odpuščenja. Mati jima odpusti in reče, da morata odslej vsako laž napisati in jo brati pred vso družino. Dečka je bilo zelo sram, ko sta morala zvečer brati. Vsled tega sta se laži odvadila ter postala poštena in pridna dečka.

J. R.

Na ulici.

Milko in Janko sta se bila stepla na ulici; valjala sta se po snegu in se premetavala kakor dva muca.

Prišel je gospod učitelj.

»O!«

Vstala sta in pobegnila osramočena. Gospod učitelj je pa stal na ulici in se je čudil:

»O! O! Takó?«

Drugi dan je bila šola.

»Komar!« —

Milko je vstal in zrl v gospoda učitelja.

»Leskovec!« —

Tudi Janko se je dvignil.

»Kaj sta imela včeraj na ulici?«

Milko je zardel do ušes.

»Tepla sva se.«

»Ahá! In sedaj?«

»Sva se že sprijaznila.«

»Dobro.«

Gospod učitelj je namignil, naj sedeta; sedela sta tiho in se nista ganila.

Po šoli sta šla skupaj domov.

»Milko!«

»Kaj?«

»Jaz te imam rad; lepó si povedal v šoli.«

»Saj je res!«

»Prijatelja bodiva zanaprej!«

»Bodiva!«

Podala sta si roké in sta se razšla . . .

* * *

Milko in Janko sta bila odslej najboljša prijatelja in sta v šoli tudi najboljše znala.

Gospod učitelj ju je imel zeló rad.

In na ulici se nista nikdar več sprla . . .

Cvetinimirski.

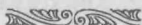
Pri kapelici.

Vem za kraj, ki meni drag je
nad prostore vse;
vem za kraj, kjer moja mati
v tronu sveti se!

Ta kotiček tihomirni
pri kapelici,
kjer izgine svet obširni
kakor v celici.

Tamkaj željno srce mlado
sreče išče si,
tamkaj Srce najzvestejše
nad menoj bedi.

M. Darovana.

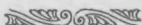
Zvezdica sv. treh Kraljev.

Kje si ti, zvezdica, biserno-zlata,
ki Kralje vodila si tri,
da bi še mene, siroto, peljala,
kjer Detece božje leži?

Pa bi pokleknil pred Detece sveto
in bi zaprosil lepo:
— Daj, blagoslovi me, Detece sládko,
s premilo, presveto rokó!

K jaslicam svetim si srčece moje
z močjo netešno želi —
kje si ti, zvezdica biserno-zlata,
ki Kralje vodila si tri? — — —

Jak. Soklič.

Čujte glas Marijinega zvončka!

Lansko poletje sem šel z nekim »Marijinim vrtcem« na izlet. Šli smo na Osojnico, grič nekje na Gorenjskem. Lepo in veselo je bilo. Otroci so se igrali, skakljali radostno, prepevali lepe pesmice in z velikim zanimanjem poslušali nauke svojega gospoda voditelja.

Razveselil sem se dobrih otrok. — O, da bi bili vsi naši otroci tako dobri! Da bi bili vsi dobri, to je moja prisrčna želja in želja vseh, ki vas, otroci moji, ljubijo, ki skrbé za vas: vaših staršev, učiteljev, predstojnikov. O, pa še nekoga! Naše preljube nebeške Matere! Kdo to bolj želi ko Ona, patrona in zavetnica otroških vrtcev.

Dobri Marijini otroci! Kdo je dober Marijin otrok? Kako postanem dober Marijin otrok?

Poslušajte, mili otroci, in potrudite se, da boste nauke, ki jih boste slišali, tudi izpolnjevali. Naj ne zvoni Marijin zvonček zastonj! Marijin zvonček vam hoče podati nekaj čednosti, ki naj posebno krase člane Marijinih vrtcev. Te čednosti so v veliki meri krasile našo preljubo Mater. O sv. Devica, daj, da se izlije žar Tvojih čednosti tudi na naše male; daj, o Devica, da postanejo Tebi po svojih čednostih vedno bolj podobni! —

1. Pobožnost.

Prva čednost Matere božje je bila pobožnost. Pobožnost! To je tista čednost, ki človeka dvigne iz revne doline skrbi in solzâ do zlatega raja, do svetega prestola našega Stvarnika. To je tista čednost, ki človeka zaziblje v blaženost in nadnaravno srečo že na tem svetu; ki stori, da človek pozabi, da je navezan na svet, na stvari. O, da bi vi, moji ljubi mali, postali resnično pobožni!

Kdo je resnično pobožen? Navadno pravimo, da je pobožen tisti, ki rad moli in večkrat prejema sv. zakramente. Prav pobožen je pa res le tisti, ki izpolnjuje vse svoje dolžnosti do Boga, do sebe, do svojega bližnjega.

Zvezda je obstala zgoraj nad krajem, kjer je bilo Dete. Mat. 2, 9.

Naše dolžnosti do Boga! Kdo pa je Bog, da imamo do njega dolžnosti? Bog je naš nebeški Oče, ki nas je v svoji ljubezni ustvaril, ki nam je dal dobre starše, dobre učitelje. To je naš Oče, ki nam daje vsakdanjega kruha, ki nam daje potrebno obleko; to je dobri Oče, ki zapoveduje zlatemu solnčku, naj sije na zemljico, ki kliče iz tal drobne cvetke, ki zapoveduje milim ptičicam, naj pojó lepo in sladko. To je naš Bog. — In zakaj nam dá Bog vsega tega? Zakaj?

Oj, otroci moji, zato, da nam kaže svojo veliko ljubezen. Pa nam je poslal svojega nebeškega Sina iz zlatih nebes, da nas je odrešil. In njegov Sin je odprl na stežaj svoje presveto Srce, za nas živel, trpel, umrl in nam v spomin postavil presveti oltarni Zakrament, da bi ne pozabili njegove ljubezni. O velike božje ljubezni!

In kaj bomo mi storili? Kako se bomo izkazali hvalne? S svojo ljubeznijo bomo vračali božji ljubezni. Otroci moji — svoja srca bomo položili na oltar — glej, Gospod, Tebi se popolnoma darujemo, ker poznamo Tvojo ljubezen.

Ljubezen do Boga se kaže v izpolnjevanju božjih zapovedi. Radi in veselo bomo izpolnjevali božje ukaze, skrbno se ogibali greha. — Radi bomo prejeli sv. obhajilo in darovali Jezusu v Zakramentu svoje srce z vsemi željami, nadami in naklepi. Lepo se bomo pripravljali na sv. obhajilo. In to vedno. Zahvaljevali se bomo goreče v zaupni molitvi za Jezusov obisk.

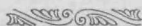
Ali vam je znano, kako skrbno se je pripravljaj sv. Alojzij na sv. obhajilo? On ni bil tako srečen kot vi, otroci moji, da bi smel celo vsak dan pristopiti k angelški mizi; samo vsako nedeljo je smel prejeti visokega nebeškega Gosta v svoje nedolžno srce. O, kako skrbno se je pripravljaj! Pri spovedi si je očistil srce do zadnjega praška malih napak in tri dni se je pripravljaj na sprejem Gospodov. Noč pred jutrom sv. obhajila je prečul v zbrani molitvi. Zahvaljeval se je zopet tri dni — tako da je bilo njegovo življenje vedna priprava in zahvala božjemu Zveličarju. Kako mi posnemamo svojega patrona? Ali je naša priprava kaj podobna njegovi, ali je naša zahvala zadostna?

Največkrat pa svojo pobožnost kažemo v molitvi. Zjutraj in zvečer, pred jedjo in po jedi, pred delom in po delu molimo mi kristjani. Mnogo je pa takih kristjanov, ki se molitve sramujejo in branijo. O, zaslepijenih ljudi! Mi, otroci Marijini, se pa molitve nikjer ne sramujmo in noben dan ne bodimo brez molitve. — Ali je mogoča večja sreča na tem svetu kot pobožna molitev? Kdaj je človek bolj vzvišen kot takrat, ko se na kolenih, s sklenjenimi rokami klanja svojemu Bogu? — Posebno zdaj, ko ves svet krvavi v vročem in strašnem boju; posebno zdaj, ko vse vzdihuje po blaženem miru — posebno zdaj je treba veliko molitve. Dobri otroci v Marijinih vrtcih naj tekmujejo med seboj v goreči molitvi! Neprestano in z velikim zaupanjem naj prosijo usmiljenega nebeškega Očeta za mir, srečo, zmagó, za svojce v vojski, za domovino. Marija bo nesla molitev svojih otročičev pred prestol svojega Sina, naj usliši njih goreče prošnje.

Patron mladine, sv. Alojzij, naj bo vaš zgled molitve! Tako rad je on molil, da se je mnogokrat ločil od tovarišev, se zaklenil v svojo sobico, pokleknil pred Marijino sliko in zaupno molil. Večkrat so ga skrivaj opazovali v pobožni molitvi, in vsakega je podoba nedolžnega mladeniča, združenega z Bogom, globoko genila. Marija je bogato poplačala svojega častilca. Presadila je to prelepó cvetko v svoj nebeški Vrtec. Ali se ne bomo potrudili tudi mi, da posnemamo svojega patrona? Ali ne bomo tudi mi resnično pobožni, da se snidemo kdaj v nebeškem Vrtcu pri mili Materi s svojim patronom? —

(Dalje.)

J. S - lič.

Rešitev po Marijini svetinjici.

Vojak J. Petrovič, doma od Sv. Barbare v Halozah na štajerskem, je pisal z goriškega bojišča domov takole: Dne 22. julija se je na Doberdobski planoti nekaj metrov pred menoj razpočil šrapnel. Zadeli sta me dve krogli v levo roko, ena pa v desno, in v vsako nogo ena. Ali kosti se mi ni nobena dotaknila. Ena krogla je pa

šla na levi strani prsi naravnost proti srcu, kakor se vidi na suknji in srajci. Ta je zadela v svetinjice s tako močjo, da je ena svetinjica na pol preganjena, druga pa tako udarjena, da se nê vidi več, kaka podoba je bila na njej. Svetinjice so tako majhne, da so podobne vinarju; a krogla je ravno nanje priletela, se odbila in šla na drugem mestu skozi sukngo. Jaz nisem udarca nič občutil. Tudi zdravniki so preiskovali, kje bi bila kaka znamenja, a niso našli nič. — Tako Marija obvaruje svoje častilce. Pri tem je storila očiten čudež.

Ne sodi ljudi po obleki!

Slaven mož gre z revnim človekom k županu. Bil je tudi sam slabo oblečen. Ko potrka, pogleda sluga vun, kdo da je, in reče županu: »Nekdo v slabi obleki.« Župan mu naroči: »Povej, da zdaj ne utegnem, da imam preveč dela.«

Učenjak gre domov, obleče praznično obleko in se vrne ter zopet potrka. Sluga reče: »Prišel je gospod v lepi, gosposki obleki.« — »Naj le vstopi,« se oglasi župan.

Ko je stal pred županom, je neprenehoma poljubljajl pokrivalo in sukngo. Župan se čudi, da se tak slaven mož tako neumno vede, in ga vpraša, zakaj poljublja svojo obleko.

Učenjak odgovori: »Suknja mi je pomagala, da sem prišel do vas. Prej, ko sem bil v slabi obleki, me niste pustili predse, zdaj pa takoj.«

Odslej ni župan nič več sodil ljudi po obleki.

Žalostnemu srcu.

Zapadel je sneg naša polja, Pa čuj, posijalo bo solnce
utihnili zbori so ptic — na polja, vrtove gorkó
kako je puščobno po vrtih, in pesmi se bodo glasile,
ko ni jih več lepih cvetic! odmeval log radostno bo.

In takrat zapoj, mila duša,
zapoj in zavriskaj glasno,
ker sreča ti bode priplula,
smejalo se solnčece bó.

Jak. S—lič.

Zastavica.

(Zastavil Internus.)

Deklica dobro nabrušen jeziček ima,
vendar besedice ne izpregovori.

Pa pravico vsem razodeti zna,
kdor jo pri njej le izvedeti želi.

Zlasti v kupčijah je vestna sodnica,
za prodajo in kup pomočnica.

Deklica ta je poznana križem svet, —
brž imenuj jo, če za uganke si vnet.

Šaljivo vprašanje.

Čemu so dobra kurja očesa?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Vabilo na naročbo.

„Angelčku“ se je sicer pomnožilo število naročnikov, odkar je postal glasilo „Marijinih vrtcev“. Vendar še vse premalo. Zahvaljujoč se vsem dosedanjim naročnikom in podpornikom, nujno prosimo, naj nam ostanejo sami zvesti in naj nam pridobivajo novih prijateljev in pospeševateljev.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebe za 1 K 20 h na leto. (Ako se naroči skupno deset izvodov ali več, se mu cena zniža na 1 K.) V Katoliški Bukvarni se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi razen I., II., IV., VIII. IX. in X. Naročnina naj se pošilja z naslovom: **Anton Kržič, c. kr. profesor v pok., ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Pred škofijo št. 9.)**